

Dar cine oare crezi că nu te-ar recunoaște?

Sorina

Dar cine oare crezi că nu te-ar recunoaște?

Lună de argint, pe ramuri legeni norii
și din lumina ta, arar se scutur ploi,
ascunzi în urmă parcă, în umbră, trecătorii,
iar pomii încă-i ții de frunze verzi, tot goi.
Miros plăcut caișii ce-și scutură petale
ca o poveste-n ploaie, dar fără stropii reci,
se-așterne în tăcere covorul alb și moale,
al florilor de vișini din vechile poteci.
Ai răscolit pământul cu argintate raze,
din care se va naște codrul adormit
cu coroane prinse în frunze din turcoaze.
Dar cine oare crezi că nu te-ar recunoaște,
Lună de argint?